

MATHILDE BONETTI

5

Martina

NAPLÓJA

Kaland az állatparkban

Könyvmolyképző Kiadó

MATHILDE BONETTI

Kaland az állatparkban

Linda Cavallini illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

Gyerekként és ifjúkorában az emberben van egyfajta természetes fogékonyság az állatok iránt.

Az azonban, amit én az életben adománynak szeretek hívni, ha nem táplálják, elfogy. Gyorsan felnőtté válunk, és eltűnik a természet igezi szeretete, ami pedig ezer és ezer formában létezik mellettünk. Ezek a történetek újraélesztették bennem fiatalságom pillanatait, és ugyanakkor megálmodhattam olyan kalandokat, amelyeket át szerettem volna élni.

Ezek a történetek segítenek megerősíteni azt az adottságot, amellyel minden gyerek tudatlanul is rendelkezik.

Az utóbbi években az állatvédelem támogatottsága bizonyosan növekedett, de ezzel egy időben teret hódítottak azok az eszközök és életformák, amelyek egyre jobban eltávolítanak a természettől.

A jövő már az interneté és a különböző technológiáké, amelyek fejlesztik ugyan a kultúránkat, de mozdulatlanságra ítélik testünket-lelkünket, hiszen órákra a számítógép elé láncolnak minket. Nos, ezek

a napló formájában leírt történetek segítenek emlékezni arra, hogy a szépség minden dologban megtalálható. Segítenek, hogy önfeledten

megnyissuk az elménket anélkül, hogy számítógépet vagy mobiltelefont használnánk. Minden hozzávaló adott egy jó szórakozáshoz:

ifjonti lángolás, első szerelem, ami megdobogtatja a szívünket; a főszereplők, akikben magukra ismerhetnek az olvasók, és a felismerés,

hogy még ha gyerekek is vagyunk, meg tudjuk változtatni a dolgokat. Igen, ilyen dolgok miatt tetszenek nekem ezek a történetek, és meg-

köszönöm Mathilde Bonettinek, hogy olyan harmonikusan egyesítette a fantáziát, a valóban megélt tapasztalatokat, a gyakorlati információkat és a biológiai megjegyzéseket, és ezáltal segített, hogy

valamennyien egy kicsit közelebb kerüljünk az állatokhoz.

Ölelés

Licia Colò

SZIA, ÉN VAGYOK!

A nevem **MARTINA**, tizenkét és fél éves vagyok, és elhatároztam, hogy **naplót** fogok vezetni.

→ Egy naplót a kalandjaimról az állatokkal.

Igen, mert valóban úgy tűnik, hogy nem két kezem és két lábam van, hanem négy mancsom. Ismered a zöld hüvelykujjas növénybolondokat? Ha egy ilyennek egy kókadt palántát adsz a kezébe, hamarosan egy botanikus kertben találod magadat. Hát én ugyanígy vagyok az állatokkal: úgy tűnik, az én küldetésem az ő megmentésük.

Lehet, hogy ez a sors műve, de az is lehet, hogy ez valami genetikai dolog, mivel az anyukám állatorvos.

A családban úgy mesélik, hogy én mentettem meg **MARCI-PÁNT**et, még ha én nem is emlékszem rá, mert nagyon kicsi voltam. Mindenesetre minden akkor kezdődött.

Marcipán a macskánk.

A mama azt mondja, hogy a játszótéren voltam a bébiszitterrel, amikor megláttam egy fickót, aki elrejtett valamit egy bokorban, és én

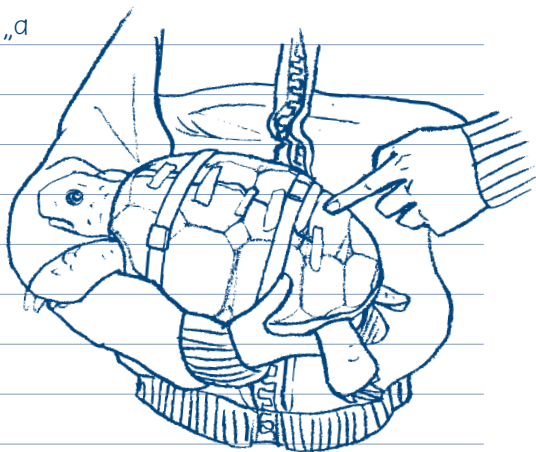

odamentem megnézni, mi lehet az. A gyökerek között egy fehér kiscica volt, a szeme még ki sem nyílt. Én valószínűleg nem is tudtam, hogy mi lehet az, de bedugtam a pulóverembe. A bétiszter akkor találta csak meg nálam, amikor felvett, hogy elinduljunk hazafelé.

Azóta neveznek úgy a rokonaim, hogy **Martina, a macskaszívű**. És azóta folyton olyasmik történnek velem, mint amiket a tévéhíradóban látni: „a

kisfiú megállítja a megvadult lovat”, vagy „a kislány a delfinekkal beszélget a delfináriumban”.

És sajnos a barátaim sokszor nem hisznek nekem, amikor elmesélem, hogy

Ez vagyok én a teknősbékával.

mi történt velem. Mint amikor ötödikes koromban a parkban találtam egy hatalmas **teknősbékát** törött páncéllal, és senki sem vett komolyan, még Massimo De Carlo sem, aki korábban még csak észre sem vett, de innentől elkezdett „kettyősnak” nevezni. Fene se érti, mi tetszett nekem rajta annyira... Mindenesetre, hogy megússzam komolyabb arcvesztés nélkül, kénytelen voltam szelfizni egyet a teknőssel, és elküldeni a képet az egész osztálynak!

Jaj, el is felejtettem. Imádok fényképezni.

Elsősorban állatokat, tehát amikor lőtávolságba kerül egy, megpróbálok készíteni néhány szép fotót. Pont úgy, ahogy a teknősbékával is tettem, aki immár jól van: anyukám elhívta egy hüllőspecialista kollégáját, és rendbe tették a páncélját valami különleges gyantás ragasztóval.

De azóta elhatároztam, hogy naplót fogok írni, sok rajzzal és fényképpel, így a kalandjaimat sokkal pontosabban tudom dokumentálni.

Mint az a **kaland az állatparkban** Kangival és a Kis Jayával...

És itt van **Marcipán**, aki még fajtatiszta is!

Ő egy burmai szent templommacska, aminek a jellegzetessége a fehér tapancs és a kék szemek.

Kiskorában teljesen fehér volt, aztán ahogy nőtt, beszínesedett az arca (azaz a pofácskája), a farka, a fülei és a mancsa, míg a teste és a lábcskái fehérék maradtak, éppen ezért mondják, hogy zoknijja van. Marcipán

bundájának különös neve van: SEAL TORTIE. Színes részein
vörös és fekete pöttyök vannak.

Június 5., Kedd

A **hétfő** igazán **SZÖRNYŰ** nap naplókezdet-
nek. De a kedd sem vicces, mivel máris van egy
nagyon rossz hír...

AZ ÁLLATPARKBA KELL MENNEM DOLGOZNI.

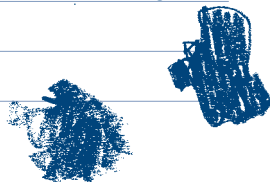
Ez valójában **jó hír**, mert lehetőségem lesz élőben megismerni
egy csomó EGZOTIKUS ÁLLATOT.

GONDOLHATÓDI

▶ A rossz az, hogy Denisszel kell
odamennem. ◀

▶ Pont vele.

Azt hittem, épp elég problémám van már a megcsókolós
sztori miatt is, de úgy látszik, a problémák olyanok, mint a
vizsgakérdések: amikor azt hiszed, hogy mindent megvála-
szoltál, váratlanul újabbak jönnek.

Na, de nézzük a tényeket: Denis a leghelyesebb srác az iskolában, ráadásul szomszédok vagyunk, a felső emeleten lakik. Soha nem volt az esetem, mert ő is egy olyan fiú, aki tudja, hogyminden lánynak tetszik, de közben meg egy BETOJI alak. De miután csaknem egy évig ki nem állhattam, észrevettem, hogy van bennünk valami közös... Szereti az állatokat, mint én, és mindig segített a mentőakcióimban, például a Bolsenában

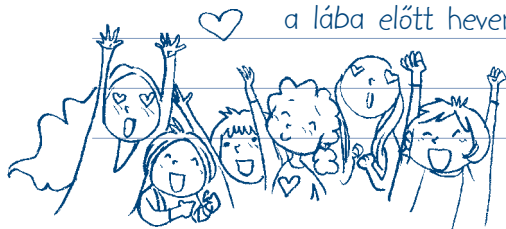
megsérült **szarvasborjúval**,
 aztán ott volt az a **lemúr**,
 meg az az eset **Ébennel**, a gyönyörű fekete fríz lóval, aki senkit sem engedett közel magához.

Mindenesetre végül is azt vettem észre, hogy sokkal többet gondolok rá, mint szeretnék, főleg **ESTE**, elalvás előtt.

Minden jel arra mutatott, hogy komoly a dolog: elvörösödtem, ha több mint öt másodpercig nézett, szívem a torkomban dobogott, amikor megsimogatta a **KEZEMET**, és az a **melegség** **a gyomromban**, amikor néha a bulikon úgy alakult, hogy táncoltam vele. Megpróbáltam nem túl nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak, mert tudtam, hogy egy olyannal, mint ő, aki tévéreklámokban szerepel, és akinek az iskola összes lánya

a lába előtt hever, olyan lenne, mintha saját kezemmel tépném ki a szívemet.

☆ A FENÉBE, ☆☆ MÉG
 A KISBÁRÁNYOKNAK IS
 DENIS ARCUK VOLT

De a végén per-
sze mi történt?

HÁT TOTALIS BELE-
HABARODÁS lett a vége.

És ő MEGCSÓKOLT...

A nagyszülei házában nyaraltunk
Alto Adigében, mivel sajnos a szüleink
barátok, és gyakran az iskolán kívül is találkozunk. Az er-
dőben sétáltunk, és azon az éjszakán, amikor megtaláltuk a
medvebocsot (a részleteket és Safira történetét a naplóban
találod, az a címe, hogy Medvebocs az éjszakában), és olyan
volt, mint egy filmjelenet, ahol a fiú nézi a lány ajkát, a lány
meg nézi a fiút, és aztán... CSÓK.

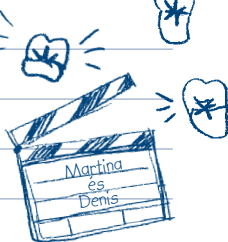
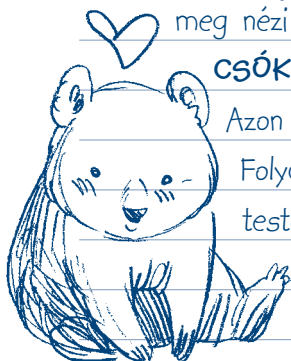
CSÓK, CSÓK.

Azon az éjszakán nem aludtam.

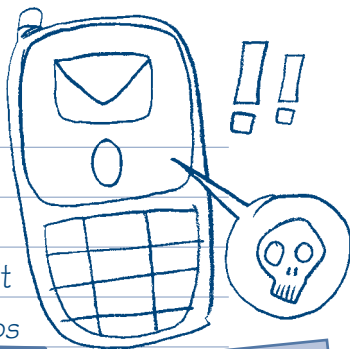
Folyamatosan remegett az egész
testem, még a BOKAM is.

Ezen a ponton azt hittem,
hogy mostantól mondha-
tom azt, hogy ő AZ ÉN

FIÚM, de másnap úgy viselkedett, mintha
semmi sem történt volna köztünk, és amikor
visszamentünk az iskolába, Kerülni kezdett...

Azt mondtam magamnak, hogy talán azért van ez, mert éppen Angliába indultak az osztályával (ő egy évvel felettem jár, hetedikes), de amíg úton volt **egyetlenegy SMS-t sem** küldött. Tíznapos kirándulás külföldön, egyetlen üzenet nélkül!!!!

a fenébe!
egy nyavalyás
SMS-t se küldött!

- Miért nem írsz neki te? - kérdezte tőlem naívan

Tiziana, második legjobb barátnőm az egyetlen alkalommal, amikor az a szép gondolatom támadt, hogy panaszkozhatnék egy kicsit neki és Alessiának.

- Én? Ha csak egy kicsit is érdeklek őt, akkor neki kéne kezdeményezni, nem?

- Ugyanezzel érvelhetne ő is - bizonygatta Titti.

Keresztbe fontam a karom a mellkasomon.

- Nem ti mondtátok, hogy a fiúknak kell hívniuk a lányokat, és nem fordítva?

- Hát, az attól függ.

(AHOGY TE AZT HISZED...)

- Pontosan. És ez pontosan az a helyzet, hogy **NEKI KELL HÍVNIA ENGEM** - zártam rövidre.

Még szerencse, hogy csökönyös vagyok, mert ha hagyom magam meggyőzni, az kész égés lett volna, ugyanis amikor Denis osztálya visszaért a kirándulásról, az egész suliban röpködni kezdtek a pletykák.

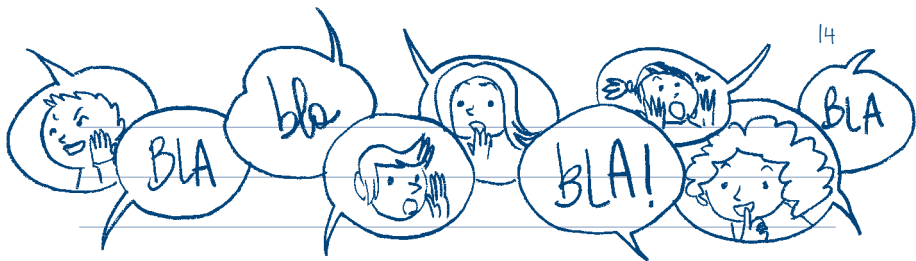
Hallottam, hogy a társai olyanokat kérdezgettek tőle, hogy: „Na, jó volt JENNIFERrel?“, meg olyanokat mondtak, hogy:

„Nocsak, nocsak, Derék Denis a kis angol lánnyal!“

(A másik legjobb barátnőm, az egyes számú)

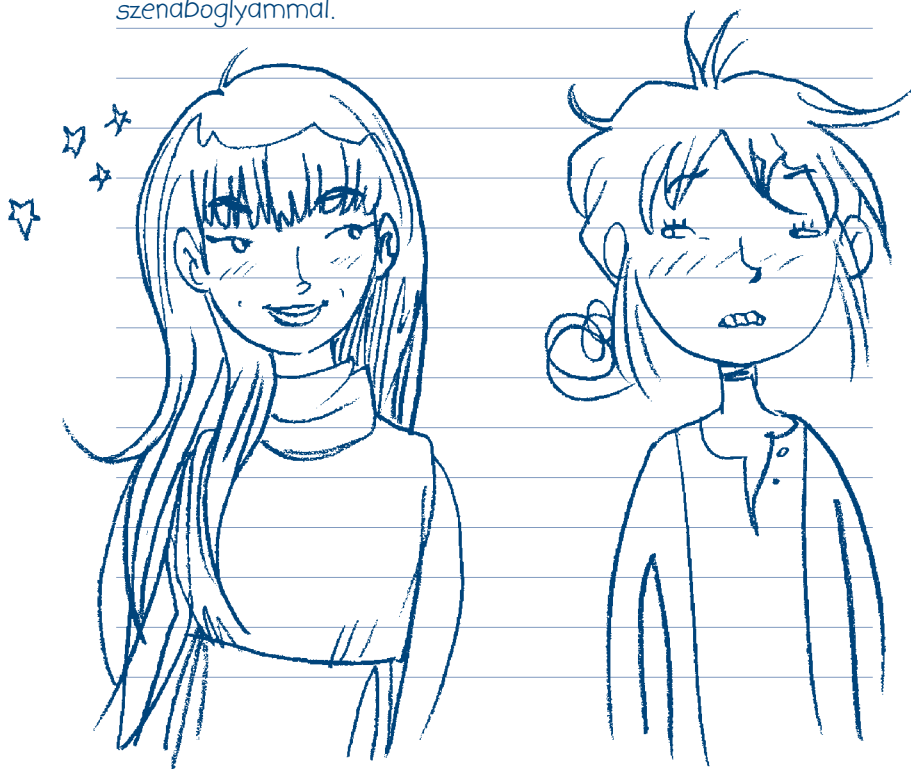
eszembe se jutna!

DENIS NINCSEN ABBAN A HELYZETBEN, HOGY ÉRVELGESSEN, NE TÚLOZZUNK!

Na, hát nem kell sok a kétszerkettőhöz, nem? Igen, tudom, hogy nem kellene sokat adni a folyosói pletykákra, de rólam és róla is sok keringett... És ezek valójában igazak is voltak, mivel CSÓKOLÓZTUNK. Tehát...

S ha ez nem lenne elég, másnap láttam a menzán bájolni egy első gimnazista lánnyal, SABRINA MACCHIval, akinek a hosszú fekete haja mindig ki van bontva, és olyan lehetfinom, mint a selyem. Össze sem lehet hasonlítani az én szénaboglyámmal.

Azt kérdezed, mit keres egy első gimnazista a menzánkon?

Talán nem említettem még, hogy a mi iskolánk elég egyedi intézmény: együtt van az általános iskola felső tagozata és a gimnázium. A gimisek más épületszárnyban vannak, de osztozunk a tornatermen és a menzán.

Mindenesetre a helyzet világos:

TÉVEDTEM DENISSZEL!!!

A csókunk neki nem jelentett semmit, én pedig azon lányok hatalmas kupacába kerültem, akik majd meghaltak érte. De ha azt hiszi ez a majom, hogy én csak úgy rongybabaként elfogadom ezt a szerepet, hát nagyot téved, mert én semmi-képpen NEM akarok meghalni érte!

Persze állati szomorú vagyok a történetek miatt, és amikor egyedül vagyok, órákig csak rá gondolok... Denisre azon az estén az erdőben, amikor minden romantikusnak és mágikusnak tűnt.

De **SOHASEM** szerzem meg neki azt az örömet, hogy ezt tudassam vele! Sem neki, sem senki másnak. Még Tizianának és Alessiának sem.

A legszebb az, hogy a srácnak még van pofája és mersze, hogy keresgéljen. Az iskolában rám se néz, de itthon bezzeg lejön és becsenget, meg SMS-t küld, telefonálgat. Angliából bezzeg nem adott életjelet magáról, de most hívogat! NE-HOGY MÁR FELVEGYEM NEKI. Főleg azután, hogy láttam mosolyba borulva édelegni azzal az **UTÁLATOS**

AKKOR SE, HA Ő
LENNE AZ UTOLSÓ FIÚ
A FÖLDÖN!

Sabrina Macchival.

ZSENIÁLIS ÖTLET!
KIVÁLTKEPP, MERT SZEREPEL BENNE
DENIS, A FENÉBE IS...

16

És ma kaptam meg a hírt az állatparkról is. Az anyám ötlete volt.

- Martina, ugye meséltem már az állatparkról, amellyikkel mostanában együttműködünk? - Kérdezte, miközben az orvosi táskájában ellenőrizte a felszerelését.

Felnéztem a történelemkönyvből, amiben tizennyolcadszor olvastam el ugyanazt a bekezdést, ám egyetlen szót sem sikerült felfognom belőle...
- Mmmm...

A mamának **saját állatorvosi rendelője** van, de főemlősökkel* is foglalkozott már. Lánykorában dolgozott egy spanyol állatkertben, és gyakran együttműködik vadasparkokkal és más szervezetekkel az állatok megmentése érdekében.

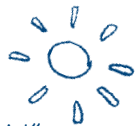

* A főemlősök az emlősök egyik rendje, beleértve a lemúrokat (makik), a majmokat és a modern embert.

Néhány jellemző jegyük megegyezik:

- a) 5 ujj mindegyik végtagon, szembefordítható hüvelykujjal és rövid körmökkel;
- b) a fogazat nem specifikus, ami azt jelenti, hogy alkalmas mindenevő életmódra;
- c) színes és kétszemes látás, jobb és bal szem „összedolgozik”, így csak egy képet látnak.

- Szükségük van önkéntesekre - folytatta. - Itt a szép idő, egy csomó tennivaló lenne, de a személyzet közül sokan szabadságon vannak. Ügyes gyerekeket keresnek, akik szívesen dolgoznának állatokkal.

Hegyezttem a fületem.

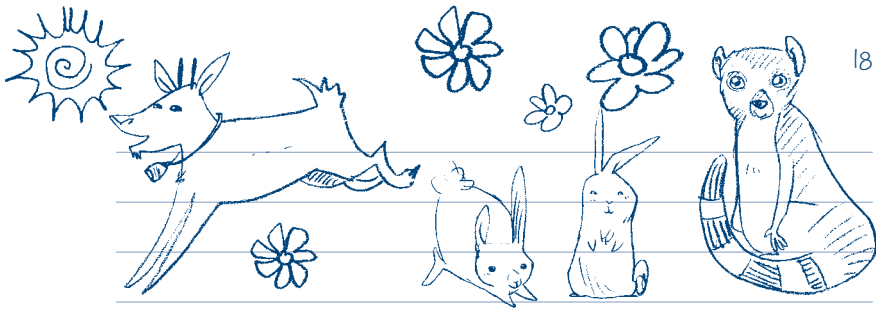
- Azt akarod mondani, hogy ketreceket kell pucolni és állatokat etetni?

- Többé-kevésbé. De ebben az állatparkban valójában nincsenek ketrecek. Az állatok szabadon élnek, mint az összes olyan állatkertben, vadasparkban, ahol tisztelik őket.

A „modern állatkertek”, ahogy az anyám nevezi őket, már nem fogadnak olyan állatokat, amiket foglyul ejtettek és kiszakítottak természetes környezetükből, hogy mutogassák vagy eladják őket. Fogságban született, vagy más állatkertekből származó állatoknak, valamint szaporítóktól elkobzott vagy gátlástalan emberek által kihasznált egyedeknek adnak otthont. Az ilyen típusú állatkertekben az állatokat nem rácsok, hanem árkok kerítik körbe. Időnként nagyon nagy területek állnak rendelkezésükre, ahol csoportosan élnek. De ami a legfőbb: ezeknek a helyeknek a legfontosabb szerepe, hogy tervszerűen védik a kihálással fenyegetett fajokat, segítve szaporodásukat és időnként visszahelyezve őket a természetbe.

Ide hoztuk vissza a lemúrbébit!
A sztorit Maki szökezésben
címmel megírtam a naplómban,
olvasd el!

- De mindig szükség van segítségre - folytatta az anyám. -

Ügyelni kell, hogy a **nyuszik** és a **kecskegidák** ne szökjenek ki a tanyasi állatok számára fenntartott területről, tisztán kell tartani a **kenguruk** és a **szurikáták kertjét...** És még ott

van a **flamingók** területe. Egyszóval **RENGETEG TEENDŐ VAN!** No, mit mondasz? Jó lenne, ha lenne valami elfoglaltságod most, hogy jön a szünidő. Az utóbbi időben **szétszórtnak** látlak... Depressziósnak tűnsz.

SEGÍTSÉG,

TEHÁT ENNYIRE LESÍR RÓLAM??

- Nem vagyok depressziós! Csak egy kicsit...

- valami hihető magyarázatot kerestem -

ELEGEM VAN. Szerencsére mindjárt vége az iskolának.

- Pontosan - helyeselt anyu. - Itt a lehetőség, hogy valami olyasmivel foglalkozz a szünidő első hónapjában, ami érdekel.

Te szeretsz állatokat gondozni. IGEEN!

Naná, hogy csak vigyorogni tudtam, mert pontosan annak éreztem a szükségét, hogy állatokkal dolgozzak. Órákon keresztül folyamatosan el lennék foglalva, és nem gondolnék Denisre!

- Mit kell tennem, hogy felvegyenek?

ANYU HOZZA
A SZOKÁSOS FORMÁJÁT,
ELŐBB DÖNT, AZTÁN KÉRDEZ

– Semmit, már mondtam az egyik illetékesnek, hogy beszéllek veled, és már fel is írta a ti neveteket.

– A MIÉNKET?

– A tiedet és Denisét.

Abban a pillanatban MINDENEM LEZSIBBADT:

a lelkesedésem, a vigyorem és végül az idegrend-
szerem...

– Mi... mi... micsodaaa? Hogy jön ide Denis?

Az anyám mosolyogva nézett rám szép zöld szemével.

Ezt valamiért nem volt szerencsém örökölni tőle (az én szemem sárga!!).

– Nahát, nem beszéltetek ma az iskolában? – kérdezte döbbenten.

– Még csak nem is láttam – feleltem.

Anyu összevonta a szemöldökét és megvonta a vállát.

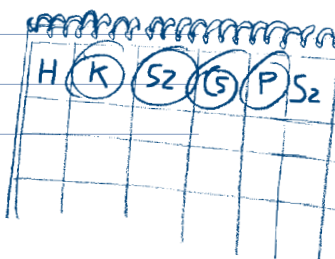
– Ma reggel a rendelőbe menet találkoztam vele. Azt gondoltam, együtt mentek iskolába...

Mindenesetre beszéltem neki a dologról, és azt mondta, hogy benne van.

Tessék, az elképzelés ugye az volt, hogy mindjárt itt a vakáció, nem látom Denist mindennap az iskolában, és a lehető leggyorsabban kiverem őt a fejemből... És most egyenesen arra kényszerülök, hogy együtt dolgozzak vele!

EGÉSZ DÉLUTÁN,
HETENTE NÉGY NAPIG.

KÉSZ AGYRÉM!

A FENÉBÉ! ENNEK SÍNC S JOBB DOLGA?

BOSZORKÁNSZEM!
mondja „valaki” az ismerőseim közül...

Június 6., szerda

Az olyan napok, mint a mai, ékesen bizonyítják, hogy minél többet teszel azért, hogy távol tartsd magad valakitől, annál inkább **ellened dolgozik a sors**. Ráadásul a végén úgy néz ki, hogy az egész a **TE** hibád, pont azért, mert el akarod kerülni azt a bizonyos valakit!

TÚL
GYORS!

ELÉG MEGNÉZNI, HOGY MI TÖRTÉNT MA...

Annak érdekében, hogy ne kelljen Denisszel mennem, egy hónapja biciklivel járok iskolába, tehát később indulok el ott-honról, mint ő. Hogy elkerüljem a közös hazamenetelt – az első napokban mintha furcsállotta volna, hogy visszafelé sem megyünk együtt –, kitaláltam, hogy egy alsós kislányt korrepetálok. Azt füllentettem, hogy érte kell mennem. Az alsósok az épülettömb szélén vannak, ahogy kimegyünk az iskolából. Mostanáig ragyogóan bevált ez a kifogás, teszek egy kerülőt, és a másik irányból érek haza.

Ma, mint az utóbbi időben mindig, egy negyed-
 órával Denis után érkeztem haza, ellenőriz-
 tem, hogy nem kóborog a környéken, és a
 kapuban sem ácsorog, beraktam a bicajt
 a tárolóba, lábujjhegyen mentem fel, nem
 pedig lifttel, és az ajtónyitásnál is ügyel-
 tem arra, hogy a kulcs ne zörögjön a zár-
 ban, nehogy meghallja a felső emeletről.

Azután a szokásos dolgokat csináltam:

**a házi feladatok, egy kis csetelés, néhány
 telefonhívás...**

Éppen Alessiával beszéltem telefonon, és pró-
 báltam meggyőzni, hogy jelentkezzen ő is ön-
kéntesnek.

- **NA, GYERE TE IS!** - noszogattam, belemosolyogva a
 webkamerába. Skype-on lógtunk, ahol belevigyoroghatsz a
 másik arcába beszéd közben. Reméltem, hogy
 meggyőző vagyok, de természetesen nagyon
 jól látta, hogy ez valójában rimánkodás. És
 mennyire igaza van...

- De bocsika - mondta erre Alessia -, itt a remek lehetőség,
 hogy egyedül legyél a fiúddal. **MI A FENÉT KERESNÉK ÉN
 OTT? TARTSAM A GYERTYÁT?**

Grimaszoltam:

- Denis nem az én fiúm, tudhatod.

GRRR...

DE HÁNYSZOR KELL ELMONDANOM???

- Oh.- A másik fél hezitált egy kicsit. - De ugye nem **CSÓKO-LÓZTATOK** Alto Adigében?

Én magam mondtam el neki, amikor még azt hittem, hogy AZ **ÉN ELSŐ CSÓKOMAT** el kell

mesélnem, legalábbis a legjobb barátnőimnek...

- Ez nem jelenti azt, hogy a fiúm volna - pontosítottam.

Újabb szünet.

- Martina, az utóbbi időben elég furcsa vagy - mondta végül. - Te mondtad mindig azt, hogy az első csókot annak add, akibe szerelmes is vagy, és blabla, most meg...

- Ale, figyelj - szakítottam félbe. - **NEM AKAROK DENISRŐL BESZÉLNI, OKÉ?**

- De én a legjobb barátnőd vagyok! - ellenkezett.

- Igen, de minden túl... **komplikált**. Ígérem, hogy nemsokára átbeszélünk mindent. Ezért is akartam, hogy te is gyere. És különben is, nagyon klassz lesz: van ott egy csomó állat, tudod!

Tudtam, hogy jó gombot nyomogatok, mert **ALESSIA IMÁDJA AZ ÁLLATOKAT**. De úgy nőtt fel, hogy nem tartottak állatot, így aztán nem tudja, hogyan viselkedjen velük. Néha, amikor séta közben összetalálkozunk egy pórázon vezetett nagy testű kutyával, rendesen ledermed, és szemlátomást tart a kutyától, de aztán hamar **feloldódik**. Mint múlt héten is, amikor a ház melletti parkon átvágva beleütköztünk két labradorba meg a gazdájába.

A labradorok igazán nem agresszív kutyák, ellenkezőleg. Csakhogy Alessiával éppen viccesen lökdösődtünk, mire a kutyák rángatni kezdték a gazdít, és felénk loholtak nagy vidáman JÁTSZANI. Na, hát Alessia teljesen betojt, pláne, hogy az egyik kutya még ugatni is kezdett.

A **LABRADOR** egy kutyafajta, ami **Új-Fundland szigetéről** származik, és a **retrieverek** csoportjába tartozik (apportírozó és keresőkutyák). Közepes termetű. **Nagyon jó természetű, intelligens, társaságszerető, engedelmes és bátor.** Remekül úszik, köszönhetően **MANCSFORMÁJÁNAK.** (Hihetetlen, de igaz: az ujjai között úszóhártyák vannak, mint a libáknak!) Eredetileg vadelhozásra használták. Könnyű és tanulékony természete nagyon sok tevékenységre alkalmassá teszi, vakvezetésre, vízi mentésre és emberek keresésére. Rendkívül barátságos természete miatt remek társ, különösen gyerekek mellett. Nagyon élénk kutya, mindig készen áll a játékra és a kalandra, szívesen tanul és köt új ismeretségeket.

➤ MINDEN, AMIT AZ ÁLLATORVOS
SZUPERANYÁMTÓL MEGTANULTAM.

- Ne aggódj! - suttogtam Alessiának mosolyogva. - Ők így közlik, hogy játszani akarnak velünk.

- És te honnan tudod ezt? - kérdezte kétkedve.

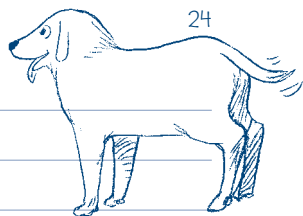
- Látod, hogyan csóválja a farkát? - mutattam a labradorra, amelyik megugatta ugyan, ám utána rögtön hízelegni kezdett. - Jámboran lógatja a fülét, az is azt jelenti, hogy nincsenek rossz szándékai.

- Ha te mondd...

A kutyák egyre közeledtek, én meg eléjük mentem, először is azért, hogy mutassam, hogy nem félek (nincsen annál rosszabb, mint ha az ember félelmet mutat egy kutyával szemben, mert akkor az állat fölényben érzi magát), és másodszor azért, hogy példát mutassak Alessiának. Le is guggoltam, hogy üdvözljem őket - a kutyák pedig, ahogy odaérték hozzám, rögtön megnyalták a kezemet és az arcomat, olyan édesen és játékosan, ahogy csak a labradorok képesek. Alessia ekkor megengyhült. Elkezdte simogatni az egyik kutyus fejét, először csak tétován, de azután egyre magabiztosabban, főleg amikor az állat odasimult a lábához.

- Nézd - mondtam neki. - Látod, hogy kuncsorog? Simogatóst kér! **TETSZEL NEKI.**

ez egy
szereketgombóc!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Alessia mamája eritreai,
és ő tőle örökölte
fantasztikusan
szép szemét!

Alessia végre elmosolyodott, és játszani kezdett a kutyával, mintha egész életükben barátok lettek volna.

– De szeretnék én is egy ilyen! – suttogta, és felcsillant a szép, sötét szeme. * *

Már ebből is tudtam, hogy az álma valósulna meg, ha eljönne az állatparkba dolgozni. És persze nekem is, mert legalább nem lennék EGYEDÜL Denisszel.

– Nos, akkor? – sürgettem. – Jössz?

Nem maradt ideje válaszolni, mert valaki örült módon csengett az ajtónál. Kénytelen voltam felkászálódni a gép elől.

BIM BAM BIM BAM!

– MI TÖRTÉNT? – kérdezte Alessia.

– Valaki csönget... Visszahívlak – mondtam, azzal lenyomtam a piros gombot, és megszakítottam a csevegést.

OKÉ, OKÉ, EZ CSAK KIFOGÁS